

Exodus Židů z Egypta: Kdo oklamal Mojžíše?

https://shambavedi.blogspot.com/2019/04/blog-post_44.html

V Bibli je popsán odchod Židů z Egypta, jejich putování pouští a cesta do zaslíbené země. Tento biblický příběh se může zdát docela jednoduchý, ale skrývá mnoho tajemství, hádanek a vyvolává mnoho otázek. Vzdálenost z Egypta do izraelské země není z geografického hlediska velká.

Proč Mojžíšovi trvalo čtyřicet let, než ji překonali? Už v té době to mohlo být hotové mnohem rychleji. Vzít tytéž Židy do zajetí v Egyptě z nějakého důvodu trvalo mnohem kratší dobu než návrat zpět? A vůbec, jaké zázraky vykonal Mojžíš na poušti a co se stalo před tím, jaké egyptské pohromy byly seslány a proč egyptský faraon Židy tak potřeboval, že je pronásledoval až do Rudého moře? Jaká tajemství skrývaly egyptské chrámy?

Mnohá tajemství minulosti se stala jasnějšími díky vědomému snění. Bylo tedy možné vidět, co se v té vzdálené době dělo.

...Na obzoru se mihlo světlo. Jeho záblesky už pronikaly temným sametem oblohy, která se třpytila hvězdami. Zde se znovu objevují písečné duny a zdi starobylého chrámu. Pokrývají je tisíce vytesaných kamenných hieroglyfů a postav zamrzlých v čase. To jsou spisy starého Egypta, honilo se mi hlavou. Ale pak se přede mnou objevil vchod. Jeho obrovský otvor jako by stoupal k nebi.

Obrovské slunce pomalu vycházelo. Okraj jeho rudého kotouče se chvěl v ranním oparu. A pak se černý otvor ve stěně chrámu rozzářil svým světlem. A tam, v hlubinách, se objevila majestátní kamenná postava. Zabírá celý otvor do kamenných kleneb stropu. Sluneční světlo pomalu klouže po jejích nohách, bocích, ňadrech a nakonec stoupá k jejímu obličejí. Oddělená kamenná tvář s úzkými vousy v mohutné dvouverší je osvětlena světlem. Je to staroegyptský bůh Amon, kterého vyzval vnitřní hlas. Slunce mu svítilo do tváře stále jasněji. Ze všech stran se ozývala zvláštní, neznámá řeč jako šustivý zvuk a některé nástroje začaly zvonit úžasným zvukem. Nebylo známo, odkud se melodie vzala a byla stále hlasitější. A pak oči sochy podivně zableskly, všechno kolem ní pro mě zmizelo a obličej ožil. Ještě chvíli, a všechno se roztočilo v podivném víru, přede mnou byla jen Amonova tvář.

Amon

Když se vír rozptýlil, ocitla jsem se v podivné místnosti. Místnost připomínala vesmírnou sci-fi loď s obrovským průzorem přes celou stěnu. Amon se usmál a vstal z podivného sklápěcího křesla. Vypadal jako obyčejný člověk. Na hlavě mu však stále zářila zvláštní čelenka s dvojitým vrcholem. Pokud tomu dobře rozumím, byla to nějaká vesmírná helma.

V průzoru se objevila modrá Země. Amon vytáhl zpod lesklé přilby něco, co připomínalo zakřivené sklo, a byl jakoby ve skafandru. Jeho tělo bylo od hlavy až k patě zahaleno do zlatého přiléhavého oděvu. Podíval se na podivný panel s jakýmsi přístroji a ucukl. Viděla jsem, jak zběsile tahá za nějaké knoflíky a mačká nějaké páčky.

Vše kolem něj opět zmizelo jako v nějakém víru. Přede mnou se znovu objevila jen Amonova netečná tvář a zazněla neznámá řeč. Nějak se to ve mně začalo překládat.

„Kdysi dávno jsme už byli na Zemi. Můj přítel Osiris zde zůstal po velké bitvě s temnými draky a já jsem potřeboval odletět zpět na naši planetu, která stojí u hvězdy Sirius. Po vyřízení svých záležitostí jsem se rozhodl vrátit, abych pomohl svému příteli a jeho ženě Isis. Ale když jsem se přiblížil k Zemi, nevěděl jsem, kde jsem. Země byla v průzoru, jak se říká oknu lodi, ale její parametry se změnily k nepoznání. Země to byla a zároveň nebyla. Přístroje mi říkaly, že se nacházím v jiném časovém prostoru, kterému říkáte budoucnost. Pokusil jsem se to změnit, ale ukázalo se, že některé segmenty minulosti pro Zemi neexistují. S takovým jevem jsem se setkal poprvé. Stroj odmítl poslouchat a nechtěl vstoupit do jiné časové dimenze s tím, že... neexistuje.

Po návratu na Sirius jsem se ani nemohl dostat do bodu, kdy jsem opustil Zemi. Přístroje ukázaly, že také neexistuje. Část časoprostoru se vlivem nějaké podivné síly obrátila naruby, jako by ji pohltila černá díra. Taková díra by však pohltila i Slunce, natož Zemi. Přístroje ukázaly přítomnost té díry a uvedly její souřadnice. Když se mi podařilo tento objekt prozkoumat - ukázalo se, že jde o podivný útvar dvou stejných černých děr, které se snažily navzájem sežrat a byly v podivné rovnováze. Přitom “nepožíraly” hustou hmotu kolem sebe, ale obludně deformovaly časoprostor. Tento objekt je vám znám jako Nibiru. Také jsem si všiml, že na jedné oběžné dráze se Zemí, ale na druhé straně Slunce, byla těžká planeta; byla stěží vyvážena Zemí a Měsícem.

Když jsem se podíval na Zemi průzorem, byl jsem také ohromen. Tady byly úplně jiné obrysy kontinentů, než jsem si pamatoval. Nedalo se ale nic dělat, museli jsme sestoupit a přistát. Země Osiris byla v kurzu, i když majáky pyramid z nějakého důvodu nefungovaly a nevysílaly signály. Ale odněkud ze strany se mihl záblesk a o chvíli později se moje loď otrásla, ale přežila. Útok ze Země??? Ale kdo by to mohl být?

Jak se vše změnilo. Přístroje zaznamenaly náraz z malého kopce, kterému říkáte hora Sinaj. S obtížemi po tomto útoku se mi ještě podařilo přistát v poušti za pyramidami. Loď, zasažená pro mě neznámou zbraní, se ponořila hluboko do písku. Šel jsem směrem k pyramidám a Sfinze, abych našel svého přítele Osirise. Nějací menší lidé v parukách z jehněčích kůží okamžitě utekli, když jsem se přiblížil. Přišel jsem ke Sfinze, ale vchod do ní byl zablokovaný. Všechno se tu stalo cizím. **Pyramidy nefungovaly a proměnily se v mrtvé stavby.** Snažil jsem se zavolat Osirisovi přes speciální zařízení. Všechno bylo tiché... Konečně jsem slyšel slabý signál z očí Sfinxy a v přístroji se objevil Osiris. To, co mi řekl, bylo nepochopitelné. Ukazuje se, že **podle pozemských měřítek uplynulo od našeho rozchodu více než milion let.** On i jeho žena **jsou nyní v jiném prostoru.** A Zemi vládnou **podvodníci z Nibiru,** kteří umístili celou planetu za Slunce a své stanice na Zemi. Byli to oni, kdo sestřelil mou loď ze Sinaje, kde se nachází jejich velká stanice. Ale pak jsem se sám necítil dobře. Skafandr nepomohl. **Tělo strašně ztěžklo.** Osiris mi pomohl otevřít **portál do svého světa a řekl, že je pro nás nyní velmi těžké být na této planetě, v jejím hustém stavu.** Podvodníci z Nibiru, známí také jako **Niphilim** nebo **Anunaki,** učinili **Zemi neobyvatelnou, jak ji chápeme my.** Zde nyní mohli přežít pouze nevyvinutá hustší zvířata a **lidé smíchaní s jejich geny.** A tito Anunaki je smíchali se zvířaty. **Když jsem se ocitl v jemnějším paralelním světě Země,** konečně jsem potkal Osirise a Isis. Všichni, kdo zůstali na Zemi po příchodu Nibiru (I: po mém odchodu?), skončili zde. (viz další témata na webu) Tento svět nazýváte **Šambalou.**

Začali jsme přemýšlet o tom, co dělat, ale jak jsem pochopil, Anunnaki jsou zde silně zakotveni. Osiris řekl, že celkově je otázka ještě příliš brzy na vyřešení **kvůli nemožnosti vyhnat Anunaki z krystalu na hoře Kailas v Himalájích.**

Osiris mi řekl, že **jeden z těch, kteří přišli s námi,** byl vtělen na zemi. Teď se jmenuje **Ramses.** Je to král nebo **faraon nynější země na Nilu.** Také řekl, že má velké **problémy s lidmi,** které si vybrali Anunaki pro své experimenty. Kdysi dávno je jiní faraoni odvěkli ze směru právě té hory Sinaj, jako otroky, zdá se, také pod vlivem Anunnaki.

Byl jsem čím dál tím víc ohromen. Tento svět byl osídlen otroky, majiteli otroků a podobně. Jak hluboko klesl!!! K tomu došlo pouze na nejméně rozvinutých planetách.

Osiris, jak se ukázalo, nemohl Ramsese kontaktovat, protože všichni **Síriané,** když byli uvrženi do jemnohmotného světa, byly nějak ozářeni a **od té doby se mohli lidem zjevovat pouze ve snech** nebo když lidé sami mohli částečně překonat čáru mezi světy. Osiris přišel k Ramsesovi **ve svých snech,** ale některá zařízení Anunaki, která byla v paláci, po probuzení vymazala jeho paměť, takže bylo téměř nemožné komunikovat. Tato role mi byla nyní přidělena, protože jsem právě přijel a **nedostal jsem toto záření.** Proto mohu být nějakou dobu v jejich (lidském) hustém světě.

Podařilo se mi **kontaktovat Ramsese,** když nebyl v paláci, ale jel na svém voze dále od města. Přišel jsem k němu, což ho hodně vyděsilo. **Ve skutečnosti byl ve srovnání s námi velmi malý, jako všichni**

lidé. Do výšky mi sotva sahal po stehno. A přesto musím říct, že měl odvalu neutéct a navíc mě pochopil a (I: znovu?) přišel na stejné místo se mnou komunikovat.

Tady pro mě postavil dům, abych si v něm mohl odpočinout. Říkali tomu chrám.

Při komunikaci s Ramsesem jsem mu vyprávěl o nás, o Siriusovi a o prastaré zemi na severu, kterou nazýváte **Hyperborea**, o Atlantidě, o Osirisovi a Isis, o těch zařízeních a mechanismech, které byly v pyramidách a ve Sfinze.

A vyprávěl mi zvláštní příběh o Židech, právě těch lidech, které si Anunakiové vybrali pro své experimenty a kteří z nich udělali hybnou sílu svých zájmů na této planetě.

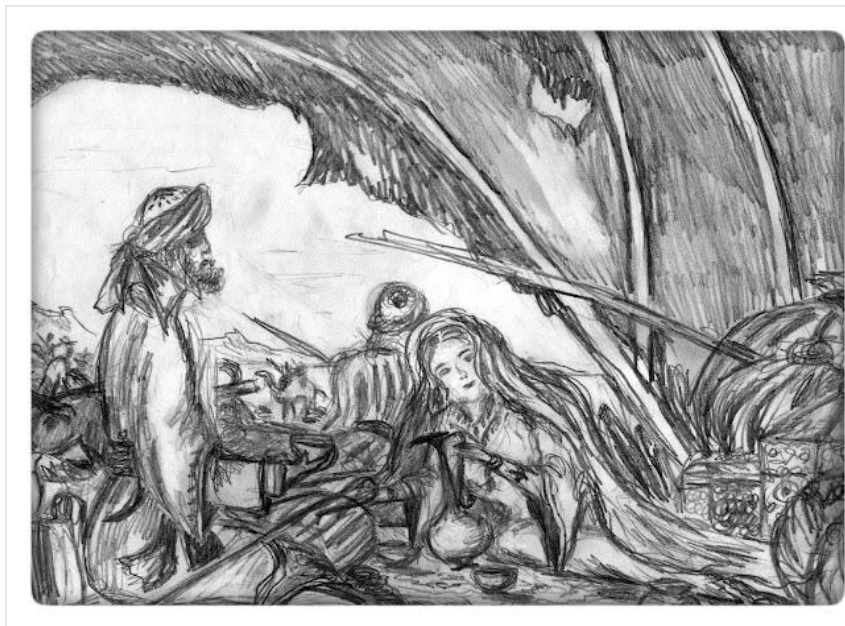
Ukazuje se, že vůbec nevěděl o jejich zapojení do těch Anunaki, kteří se usadili na Sinaji, vůbec o těchto Anunaki neslyšel. Ale Židé zaplavili jeho zemi, obchodovali na trzích, směňovali peníze, podváděli, kupovali a přeprodávali potraviny a věci a vydělávali na tom. Všude se stali prostředníky, ale obešlo by se to i bez nich. A jeho lid by byl prosperující, ale tito Židé k sobě všechny přitáhli. Takhle lamentoval Ramses. A navrch se v jeho paláci objevil jistý příbuzný zatraceného kacířského faraona Achnatona, který tvrdil, že je také vzdáleným příbuzným samotného Ramsese. Navíc tento pološílený stařec požaduje, aby Ramses osvobodil Židy z otroctví. „Jaký druh otroctví?“ - Ramses znovu nařikal. „Židé už nejsou otroci, svobodu si koupili už dávno, koupili si statky pro své komunity a já je vůbec nedržím. Ať jdou všemi čtyřmi směry...“ „Toho šílence Mojžíše, jak mu Židé říkají, bych už dávno vyhnal nebo popravil za podvody, ale je prostě šílený, když se považuje za mého příbuzného. Uvědomil jsem si, že má mezi Židy nějakou autoritu, možná je dokáže dostat z Egypta“ – to mi řekl Ramses.

Navíc mezi Židy začala nějaká epidemie. Rozšířila se na egyptská miminka, ale mezi Židy postihla hlavně staré lidi.

Právě tyto nemoci pak budou zapsány do vaší bible jako rány egyptské, přičemž v té době začalo sucho a přišel jakýsi pakomár. Začal jsem se ptát (řekl Amon), co to je. Ukázalo se, že Anunaki ze Sinaje úmyslně rozprášili nějaké viry nad Nilem a hmyzí vajíčka. Ale proč? Nikdo si své Židy nedržel, oni sami nechtěli odejít z okolních a velmi výnosných míst. Jeden výkřik bláznivého Mojžíše k ničemu nevedl. Možná za pomoci nemocí Anunaki chtěli, aby Židé opustili Egypt zpět ke svým patronům. Ale ukázalo se, že ani Židé nevěděli nic o Anunnaki a o tomto Mojžíši. Všichni si mysleli, že je vede Bůh, který je k něčemu vyvolil. Oni věřili, že tento Bůh trestá Egyptany za to, že jsou utiskováni. No, to si myslí každý, kdo není hlavním národem ve státě, alespoň u vás na Zemi.

Pak se ale stalo neočekávané. Podivný starý muž, Mojžíš, se zavděčil některým kněžím a nějak se mu podařilo odhalit některá tajemství. Nebo mu to možná ukázali Anunnaki. Tajně vstoupil do pokladnice a vzal si odtud některé naše nástroje a nástroje Atlanťanů, které byly zachovány. Byla tam hůl, která dávala vodu z podzemní vody v poušti, byla tam také tyč v podobě hada z mědi; Jeho mechanismus vyléčil jakoukoli nemoc, stejně jako zlatý atlantský keř, pod kterým bylo možné navázat kontakt s

jinými světy. Stalo se to právě ve chvíli, kdy Židé shromáždili své vozy a na výzvu Mojžíše se rozhodli uprchnout před epidemií a pakomáry. Ramses byl rád, že Židé konečně opustili jeho zem.

Exodus Židů z Egypta

Při této příležitosti dokonce zahájil hostinu, když Židé překročili hranici království. Ale pak věrný kněz ohlásil ztrátu. Ramses neprodleně poslal létající oddíly vojáků za Židy a osobně jel za Mojžíšem. Dohonil je poblíž pobřeží Rudého moře. A pak Mojžíš pod vlivem Anunnaki (jako by měl vizi Boha) použil hůl Atlanťanů. A moře se rozestoupilo a nechalo projít židovskou karavanu. V této době byl z planety za Sluncem vyslán kámen, který jako kometa přeletěl nad mořem a stáhl vodu, a pak vlny zuřivě dopadaly na faraonovy válečníky, kteří dorazili včas.

Poté, co jsem se podíval na záznamy planetárního pole, jsem si uvědomil, že Anunnaki záměrně uspořádali představení s odstraněním Židů ze zajetí, aby získali věci, které sami potřebovali od Atlanťanů a Sířanů z pokladnic faraona. Zároveň se rozhodli pokračovat v experimentech s Židy. Ramses se vrátil zpět, téměř umřel ve vlnách moře. Přišel do mého domu (chrám, který postavil) a požádal o pomoc. Musel jsem zasáhnout. Pokud tomu rozumím, Mojžíš tam začal s našimi přístroji dělat „zázraky“, dostal vodu a uzdravil se. To vše je dobré, uprchlíkům pomohl, nebyla to jejich chyba. Ale byl již 10 dní cesty ze Sinaje, což znamená, že by téměř předal všechna zázračná zařízení „Bohu“ – Anunnaki. Cestou jsem ho potkal a požadoval vrácení relikvií. Pak jsem mu ukázal, že jeho Bůh je hrstka podvodníků, ale on tomu nevěřil. Pak jsem vzal věci, které ukradl, a přenesl je do našeho vyššího světa. Pro Mojžíše prostě zmizeli. Řekl jsem mu, že bude mít šanci přesvědčit se, kdo je jeho Bůh.

Od té doby jsou relikvie uchovávány u nás, jak sám Ramses rozhodl. Jiný příběh začal u Židů. Anunaki nemohli nic udělat s tím, že zařízení byla vrácena jejich majitelům v našem jemnohmotném světě, a pak potrestali své „ovečky“ a jejich pastýře Mojžíše. Rozpoutali písečnou bouři a svou

technologíi zdeformovali prostor a čas v pouštním písku. Židé se tak dostali do časové a prostorové pasti. Začali bloudit pouští a nenacházeli z ní cestu ven. Toto pokračovalo po čtyřicet vašich pozemských let. Mezi Židy se vystřídaly generace. Anunakiové to také potřebovali pro čistotu experimentu, jak byste řekli. Vždyť teď zůstali ti Židé, kteří si už nepamatovali Egypt, kteří jen četli záznamy o monstrózním zajetí a mukách židovského národa. Ale Mojžíš byla stále naživu. Chtěli jsme, aby viděl skutečné Anunnaki a řekl Židům pravdu a jak bychom mu mohli prodloužit život. Anunnaki více než jednou rozpoutali na Egypt další tornáda a pomstili se za to, že se jim nepodařilo získat atlantské nástroje. Tato tornáda přenesla egyptskou úrodu do pouště. A tam padaly, pokusným subjektům, jako „mana z nebe“. Takto je Anunnaki někdy „krmili“.

Ale stalo se, Mojžíš konečně narazil na Sinaj a Anunnaki na něj čekali. Vytvořili fatamorgánu obraz Boha (holografie) a další speciální efekty, jak říkáte. A skrze tento přelud předali Mojžíšovi tabulky úmluvy. Mojžíš se radoval jako dítě a křičel na mě, že jeho Bůh je pravdivý. Byl tak šťastný, že upustil hůl do skal a nevyšiml si toho. Tablety přinesl svým spoluobčanům, ale večer začal shánět hůl, protože už byl starý a těžko se mu bez ní chodilo.“

„Podívej,“ pokračoval Amon. A pak jsem upadla do jakési prázdnoty. Před námi byla temnota noci. Sem tam ležely samé kameny. Mezi nimi leze starý muž v roztrhaných šatech. „To je Mojžíš,“ slyšela jsem znovu Amonův hlas. Hledá něco mezi kameny. Stoupá výš a výš a vchází do jakési jeskyně. Odtamtud se valí divné jedovaté zelené světlo. Mojžíš pravděpodobně zapomněl na hůl a vešel do světla, rozhodl se, že znovu uvidí Boha.

Ale tam, v dálce, bylo něco divného. Hluboko do jeskyně pronikl obrovský kovový disk. Na jeho žebrech hořela zvláštní zelená světla. Disk vydával nepřetržitý zvuk, ale skrz ten hluk byly slyšet podivné zvuky nesrozumitelné řeči. Mojžíš přišel blíž a modlil se k Bohu směrem k tomuto železnému stroji. Ze tmy vystoupila postava s velkou hlavou v šedé upnuté kombinéze. Její oči jiskřily nemrkajícím pohledem nad tenkými, štěrbinovitými ústy. Postava se přiblížila k Mojžíš a ten vykřikl hrůzou.

Pak začal Amon znovu mluvit. „Vidiš, tohle je Anunak, vysmívá se Mojžíši, říká, že je Bůh. Tady mluví pravdu. Nemá důvod ho podvádět. Sám mu vše řekne, protože Mojžíše už nepotřebují, vše už udělal podle jejich plánu. Ale Mojžíš chce utéct, chce všechno říct svým soukmenovcům.“ Náhle Anunak natáhl k Mojžíši nějaký tenký předmět, jako je trubka. Ještě okamžik a zelenožlutý paprsek zdrtil (zasáhl) Mojžíše na místě. Jako by se nic nestalo, Anunak se přiblížil ke svým druhům a pokračovali v „konverzaci“.

„Tohle dělají Anunnaki se svými „vyvolenými“, když už je nepotřebují. Dělají to s každým, jako s materiálem, s věcí, se svými prostředky, jak byste řekli.

Běda, stále to dělají svým vyvoleným a všem ostatním, vám všem, ale vy je alespoň nemůžete považovat za Boha. Toto je první krok na cestě k vysvobození...”

Zase se najednou všechno začalo točit v podivném víru a teď z tváře sochy Amona sklouzla sluneční skvrna a vrhla se kamsi nahoru...

Nahrála Valeria Kolcova

08.12.2013

od 13. dubna 2019

Štítky [anunaki](#) , [archivní sny 2013](#) , [Bible](#) , [bohové Egypta](#) , [starověké civilizace](#) , [starověký](#)

[Egypt](#) , [Židé](#) , [Jehova](#) , [Mojžíš](#)

připravil [Bohumír Tichánek](#)

~ ~ ~

PODOBIZNA MOJŽÍŠOVA.

LEGENDA, Z TALMUDU.

Když vyvedl Mojžíš Židy z Egypta, šířila se jeho sláva po celé zemi, jako se roztéká olej po vodě.

Všichni se divili jeho skutkům a hovořili:

„Totě dojistá svatý člověk a líbí se Bohu, může-li tvořiti takové divy a zázraky!“

Pověst o Mojžíšovi došla až ke kterémusi arabskému králi.

Král s údivem poslouchal vše, co vykonal Mojžíš, i zavolal si tajně svého nejlepšího malíře podobizen a řekl mu:

„Chtěl bych vidět tvář božího člověka. Vezmi desku ze slonové kosti, nejlepší ze svých barev, jdi na poušť, kde nyní dlí Mojžíš, pomocí svého umění vytvoř se vší pečlivostí jeho podobiznu a přines mi ji, Ale ať zůstane vše tajemstvím, jenom mezi mnou a tebou. Jdi!“

Královský umělec vzal desku ze slonové kosti, vybral si nejlepší barvy a tajně opustil královský palác.

Šel na poušť, vyhledal tam Mojžíše, namaloval pečlivě podobiznu jeho a přinesl ji svému králi.

Král hleděl dlouho, v zadumání, na tahy božího člověka.

Potom poručil postavit obraz v svém paláci a svolal své mudrce.

Mudrci byli zběhlí v mnohých tajných naukách - a král radil se s nimi často o záležitostech svého lidu.

Král ukázal mudrcům podobiznu zhotovenou umělcem a řekl:

„Vy čtete tajné věci jako rozvinutý svitek. Řekněte mně, z tahů tohoto obličejce - jaký to člověk a v čem vězí jeho síla?“

Mudrci stáli před obrazem, přešlapovali s nohy na nohu a

hleděli jen na nejstaršího z nich.

Nikdo nechtěl první říci své mínění – boje se, aby se nezmýlil a neutřil posměchu.

Nejstarší z mudrců potahoval si vousy na bradě, stál, pozoroval a konečně řekl:

„Totě člověk zlý.“

Tu i ostatní mudrcové rozvázali své jazyky a počali jako o závod haněti člověka zobrazeného malířem.

„Je to člověk hrdý,“ řekl jeden.

„Je zlý a vznětlivý,“ dodal druhý.

„Je ctižádostivý.“

„Hrabivý.“

„Požitkář.“

I shledávali na něm všechny špatné vlastnosti, jež snižují člověka.

A všichni jednohlasně vyřkli: „Onen člověk jest - ničema. Taký člověk nemůže býti Bohu milý!“

„Zadržte,“ vzkřiknul král, třesa se hněvem, „co je to? Což pak se mně posmíváte? Víte-li, čím jest to podobizna? Mojžíše, jemuž se obdivují všichni lidé. A vy pravíte, že se nemůže líbiti Bohu. Všichni lidé se diví jeho znamenitým vlastnostem a vy vidíte jen samé nedostatky! Nyní poznávám, jak jste moudří!“

A král roztrhl na sobě roucho na znamení smutku.

„Běda mně! Běda, že jsem se s vámi radil o věcech svého lidu!“

Mudrcové padli strachem na kolena, a nejstarší z nich řekl:

„Věda naše jest spolehlivá, a to, co mluvíme, je pravda. Vinen je malíř! To jest, on nesprávně namaloval rysy velikého člověka a tím nás uvedl v blud. Naříd', aby byl potrestán!“

I povstal spor. Malíř umělec tvrdil:

„Já namaloval podobu věrně, mudrcové se mýlí!“

Mudrcové namítali:

„Malíř provedl špatně svou práci!“

Králi zachtělo se seznatí, na čí straně jest pravda; rozkázal připravit si vůz, vzal s sebou podobiznu a odejel sám na poušť.

Průvodčí okázali mu ležení Israelských, do něhož se ve svém voze dostal. Pozvednuv oči, již z dálky uviděl člověka, podobného podobizně malířem zhotovené, jako kapka vody kapce.

„Kdo je to?“ otázal se král.

„Boží člověk - Mojžíš!“ odvětili mu.

Král vyňal obraz a ještě jednou jej porovnal s obličejem Mojžíšovým.

Podobizna byla div umění, a Mojžíš byl na obraze jako živý.

Tu užaslý a překvapený král vyslovil přání, že by rád pohovořil s Mojžíšem; i vešel ve stan k božímu člověku, poklonil se mu až po pás, pověděl mu o sporu mezi malířem a mudrci a dodal:

„Odpusť mně, boží člověče! Dokavad jsem neviděl tvé tváře, myslil jsem, že jest malíř vinen, že nenamaloval obraz dosti věrně, protože moji mudrcové jsou nejmoudřejší ze všech mudrců, co jich na světě, a poněvadž svou nauku znají znamenitě. Ale nyní, když vidím, že obraz je ti podoben jako kapka vody kapce, znám cenu jejích moudrostí. Vidím, že mne oklamali a že vůbec ničemu nerozumějí. A ti, věru, jedli můj chléb a neustále mne klamali.“

Mojžíš se usmál a odpověděl:

„Nikoliv! I malíř i tvoji mudrcové jsou obdivuhodní mistři ve svém oboru. Ty pak věz: kdybych já byl od přírody takým, jakým mne lidé znají dle mých skutků, nebyl bych lepší nežli vyschlé břevno, jež nemá též, jak sám víš, lidských nedostatků. A neměl bych potom zásluh ani před Bohem ani před lidmi. Ano, můj příteli, neostýchám se ti říci, že nedostatky, jež našli na mně tvoji mudrcové, jsou skutečně mně vrozeny, jsou vlastní mé přirozenosti. A může býti, že je jich ještě více, nežli uhodli tvoji mudrcové. Já však jsem přemohl své špatné náruživosti. Jako se vypěstuje ze seménka veliký strom, tak jsem vypěstoval v sobě dobro. Učil jsem se dobru tak dlouho, pokud se nestal zvyk mou druhou přirozeností. Teď víš, proč jsem milován jak v nebi tak i na zemi.

A s milým úsměvem propustil Mojžíš arabského krále v pokoji.

~ ~ ~

Lit: Východní legendy a pověsti – V. M. Doroševič. Z ruského originálu přeložil Antonín Kurz. Vyd. F. Topič, Praha 1912

připravil [Bohumír Tichánek pro Agape](#)

~ ~ ~

Osudy starověkých duchovních činitelů, bývají popisovány více možnostmi – B.T.